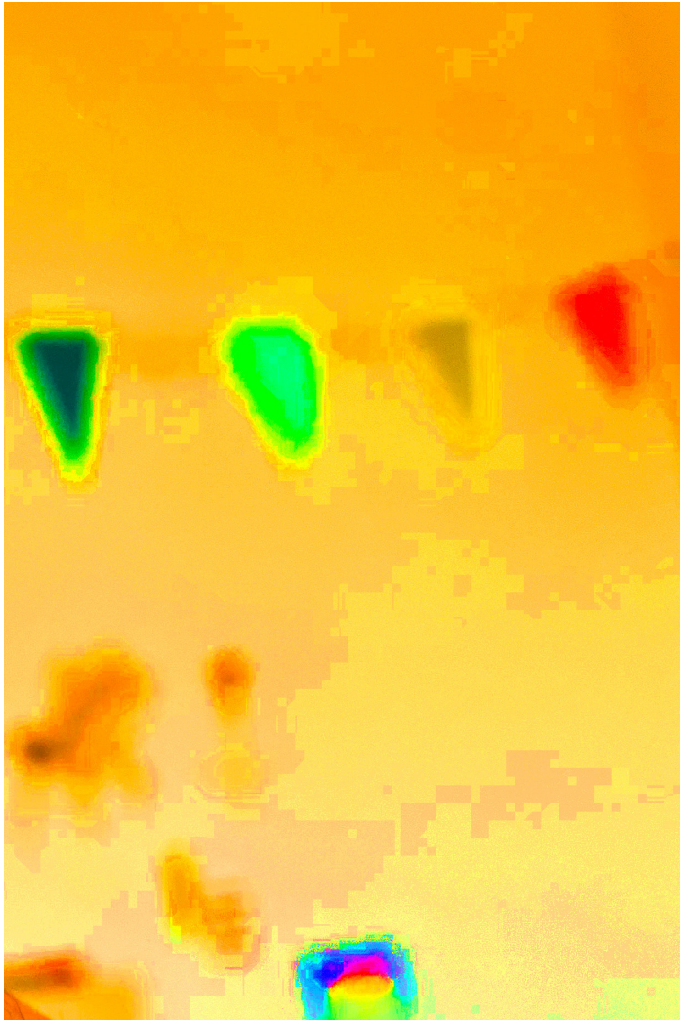

Van mijn brandwond kan ik niet leven

De vorm brengt mij rust. De blaren, pus en breuken in de wond brachten mij stres. Maar de vorm is mooi. Een lam, een dier. Aan het spit, zwevend boven de weide. Toen de randen van mijn wond nog niet verhard waren liepen ze zacht over in mijn huid. De lijnen vervaagd. Het rood van de wond baande zich een weg onder de oppervlakte van mijn onaangetaste huid. Het bloemde.

Dat wil ik omhelzen. Als een tam schaap, dat op wonderbaarlijke wijze de kudde negeert als ze schichtig de verte in verdwijnen. Eentje ontaard, zich onbewust van de gevaren van de wereld. Waar overlevingsinstinct aan ontbreekt. Eentje die 's avonds door moeder werd ingestopt en zelfs als hij 's ochtends wakker werd, en moeder het huis verliet nog voor de ochtendzon opkwam, wist dat ze terug zou keren.

Eentje die weet dat het donkerrood zal veranderen in lichtroze.

Janice Laryea